

Mütləqə İnamın Evlad ömrü ilə vəhdəti

Ömür – həsr olunduğu məqsəddir, İnanıdır, Yoldur. Hər İnançın öz Yolu, yaşam tərzi və bunu daşıyan, yaşadan İnsan ömürləri var. Hər dövr, hər ictimai quruluş, hər İnanç öz daşıyıcısını yetirir. Ancaq İnsan ömrü Zamana, Quruluşa, İnanca sığırımı, sığa bilirmi? Onu əhatə edən mühit, şərait, quruluş insan duyğularına, istəklərinə cavab veririmi? İnsan görünürmü burdan? İnsanımı uyğunlaşmalı zamana, dövrə, quruluşa, zamanımı, dövrümü, quruluşumu uyğunlaşmalı insana? Biz tarixdən hər zaman insanın yaratdığı quruluşun onun özünü aşağıladığını, idarə etdiyini gördük. Yaratdığı quruluş insanı icraçı edir və beləliklə də insan öz bütövlüyünü, ali keyfiyyəti olan İnsaniliyini itirir.

İnsana İnam, Sevgi ölçüdür. Əsrlərdir Allaha inanırlar. Müqəddəsliyi göydə axtarırlar və ömrü bəndəlik əsasında qururlar. Burada İnam – özündən kənardakına yönəlir – bununla ömrü qurmaq olmaz. Əgər Dünyanın Mənası Dünyadan kənarda axtarılsa, hansı dünyanı gözəlləşdirmək üçün əməl və əmək qoyacaqsan ortaya? Dünyanın dağılacağına inanacamsa, düşüncəm, əməlim, hünərim nəyə gərəkdir?

Siyasi ağalara inanırlar. Gücün hakim olduğu yerdə Ədalət yoxdur, Həqiqət yoxdur.

Həyatın, Dünyanın ahəngi İnsanın özünə İnamından başlayır. İnsanın təməli İnsanlıqdır, – buna necə çatmaq olar? Asif Ata deyir ki, “Bəşər Evladı Məxluq kimi Dünyaya gəlir, Adam kimi mövcud olur, İnsan kimi yenidən doğulur”. Məxluq yalnız yeyir-içir, nəsil artırır. Adamın isə Nisbi İnamı, Nisbi İdrakı, Nisbi Mənəviyyəti, Nisbi İradəsi olur. Adam özüylə döyüşərək İnsan kimi özünü yenidən yaradır – Mütləq İnama, Mütləq İdraka, Mütləq Mənəviyyətə, Mütləq İradəyə çatır. Adamlıqdan uzaqlaşdıqca İnsaniliyə yetir. İçindəki Şərdən imtina etdikcə Xeyiri təsdiq edir. Bu Özüylə döyüş Yolu – İnsani Aqibət deməkdir. Aqibət qurulur, həm də qurur.

“İnsan – Müqəddəsliyə, Həqiqətə, Vətənpərvərliyə, Qəhrəmanlığa, Bəşərsəvərliyə, İdeala, Məhəbbətə, Qədimliyə, Ruhani Ülviliyyətə, Cəngavərlik Siqlətinə qəlbən bağlanan, ömrünü Yüksək Arzulara həsr edən, Səadətini onda tapan Şəxsiyyətdir” deyir Asif Ata. Dünyada, Həyatda gözəl, ülvi şeylər görənlər, Müqəddəslik axtaran insan onun yaşaması üçün mübarizə aparır. Bu yolda o özü də dəyişilir. Öz idealına, məqsədinə doğru gedən yolda əməllər onu içindəki Mütləqinə qovuşdurur.

Asif Atayla görüşənə qədər özümə inamım yox idi. Bir hərəkət edincə “Doğrumu elədim, səhvimi?” deyər icimdə çırpınırdım. Hərəkətlərimin doğru olub-olmadığını müəyyənləşdirmək çox çətin idi mənə. Çünki ailə ölçüsü vardı, məktəb ölçüsü vardı, cəmiyyət ölçüsü vardı, amma içimdə öz ölçüm – həqiqət ölçüsü yox idi. Atanı oxuduqca, tanıdıqca ruhumun gözü açıldı. Ata o qədər aydın idi ki, mən icimdəki bulanıqlığı, qeyri-kamilliyi gördüm, insanlaşmaq, özüylə döyüşmək zərurətini, insan kimi yaşamaq anlamını, içimdəki imkanları aşkarlamaq zərurətini kəşf etdim. Özünü yaratmaq, ruhunu yaratmaq, xalqla doğmalığı duymaq, xalqın sabahının məsuliyyəti ilə düşünmək – bunlar ruhumun qayğıları oldu. Bu qayğılar xarakterimi mətinləşdirdi, ömrümü yaratdı. Ömrümü yaratdıqca gərəkliliyimi dərk etdim. Özümləşmə tələbi ömrü qurur. Ömrü qurmaq – İnam işidir. İnam Ömürdə yaşayır, yaşadır, ömürləri ömürlərə calayır. “İdrak – İnamdan ayrılında Yolsuzlaşır. İnam İdrakdan ayrılında – Dinləşir” deyir Atamız. İnanıldığını İdrakınla təsdiq edirsən, həm İdrakın təsdiq olunur, həm də İnamın. İnsan Ömrü ilə necə vəhdətdə ola bilər?! – İnamın tələblərinə yüksəldikdə, ardıcıl, davamlı əməllərdə, usanmadan Yolu getməkdə.

Asif Atanın Ocaqçılar qarşısında qoyduğu tələb – Amallaşma, Kamilləşmə, Xalqlaşma tələbləridir. Amallaşma – Atanı oxumaq, Amalı öyrənmək. Kamilləşmə – Özüylə döyüş, özünü təhlil, özünənəzarət. Xalqlaşma – oxuduğunu, öyrəndiyini, yaşadığını xalqa vermək. Buraya görüşlər, yazılar, söhbətlər, bölgələrə səfərlər daxildir.

Biz bölgələrə səfər edəndə bizə sual verirdilər ki, sizi bura kim göndərib, sponsorunuz kimdir? Biz isə deyirdik ki, kimsə bizə sponsorluq eləməz ki, Azərbaycanın gənclərinə xəlqi dəyərlərdən danışaq. İnsanın İnam əsasında özünü yaratmasından danışaq, vətənimizin sabahına inamdan danışaq. Mənim içimdə özümə inam yarananda, Milli-İnsani Yolu anlayanda, aqibət bütövləşəndə bu fərəhi bölüşmək istəyi yaranır. Bunun üçün sponsor axtarırlar, ürəyin, eşqin tələbiylə, fədakarlıqla əmələ yüksəlirlər. Hər addım böyükdür, hər əməl Özümlülüyə yaxınlaşdırır bu Yolda.

Asif Atanın vəfatından sonra Ocaq Yükümlüsü Soylu Atalı Bakıda və Sumqayıtda orta və ali məktəblərdə görüşlər keçirirdi. Onun keçirdiyi görüşlərdə biz də iştirak edirdik. Həm də görüşləri təşkil edirdik. Bir gün Soylu “özünüz də görüş keçirməlisiniz” dedi. Mən xaraktercə çəkingən idim. Amalı bilsəm də özümü auditoriya qarşısında təsəvvür etmirdim. Soylunun ardıcıl israrından sonra biz də (Göylü, mən, eləcə də başqa Ocaqçılar) görüşlər keçirdik.

Soylu görüş keçirərkən onu müşahidə edirdim. Bəzən Soylu danışdıqca səsli-küylü sinfin sakitləşməsi, söhbətdən sonra şagirdlərin sualları, görüşdən sonra ayrılmaq istəməmələri – bunları görmək çox xoşdu. Amma özüm görüş keçirərkən danışdıqca, Amalı izhar etdikcə ürəyimin dolu olduğunu, mənimlə auditoriya arasında bağlılıq yarandığını hiss etdim. Həyəcanımı ötdüm, tərəddüdümü ötdüm, əks fikirli adamlarla üz-üzə gəlmək qorxusunu ötdüm. Görüş qurtaranda artıq əvvəlki adam deyildim. Özümə inamım artmışdı. İnsana inamım artmışdı. Özümlüyümə doğru addım atırdım. Əsil fərəhimi yaşayırdım. İçimdəki inamsızlığı yenmişdim. İnsanlara sevgim, doğmalığı, onlarda Ruhani Yön yaratmaq istəyim artmışdı. O zaman anladım ki, əməli yaşamaq nə deməkdir. Addım atdıqca özünə qarşı tələb də artır. Əvvəlki səviyyə ilə kifayətlənmirsən. İçindəki Mütləqə qovuşmağa daha artıq can atırsan. Ömür ilə İnamın vəhdəti belə yaranır. Bir dəfə özüylə görüşən yenidən özünə can atar, bir dəfə ali fərəhə yetən ardıcıl fərəhlənmək istəyiylə yaşayar. Və bunu başqalarıyla paylaşmaq istəyər.

Əgər bir ömür əsil mənada yaranırsa, onun işığı mütləq görünür. Bu hal Günev Atalının ömründə də özünü qabarıq şəkildə göstərdi. Günevin öz yaşadığı bölgədə İnam işi aparması yerli mollalarda və onlara bağlı kütlədə kin və həşir yaratdı. Günev isə ardıcıl, davamlı, sabit halıyla, sözüylə ömrünü yaşayır. İnam Evini qurur. Bir insanın öz ömrünü qurması, aqibətini yaşaması, Yola aşıqlıyı və sadıqlıyı ətrafındakıları yaxşı anlamda sarsıdır. Özünə, Yurduna yadlaşanlarda acıq yaratsa da, Yurd həsrəti ilə yaşayanlarda rəğbət yaradır. Çünki bütövlük görürlər ömürdə. Söz və əməlin birliyini görürlər. Burada artıq həm Günevə, həm də onun Yoluna İnam yaranır. Çünki Günev ömrü və Amala aşıqlıyıylə Yolunu tam ifadə edir – budur Mütləqə İnamın ömürdə təzahürü. Ocaq meyarı ilə yaşayanda Yol üçün atılan hər bir addımın dəyəri, qiyməti ölçülməzdir. Mütləqə İnam belə Aqibətləşir, var olur ömürlərdə.

Biz fərd kimi xalqımızın bir hissəsiyik. Ömrümüzdə yaratdığımız dəyərlərin xalqımızda yaşaması həqiqətdir. Özümüzü elə yaratmalıyıq ki, verə biləcəyimiz də çox olsun. Əgər mən Mütləq İnamlı, Mütləq İdraklıyamsa, Təmənnəsiz və Fədakar yaşayıramsa, gerçəklikdən artıqamsa, deməli, əməllərim də Mütləq səviyyədə olacaq. Ömrümü yadlıqdan qoruyuram, xalqımı yadlıqdan qoruyuram və ardıcıl mübarizə aparıram. Özümlü, xəlqi dəyərləri ömrümdə yaşadıram, xalqımın sabahını qoruyuram. Xalqa bağlılığı aqibət səviyyəsində yaşayırıq. Aqibətin qurulması – ulvi məqsədlərin, ideal niyyətlərin həyata keçməsidir. Əgər bunu yaşayıırıqsa, deməli öz taleyimizin yiyəsiyik. Həqiqətdən, Ədalətdən asılıyıq. Ömrümüzdə yaşayırıq bunları, həm də yaşadıırıq. Düşüncələrimizin, əməllərimizin gərəклиyinə, zəruriliyinə, mənasına tam inanırıq. **“Ən böyük rütbəm – İnsan! Ən böyük mükafatım – İnsanlıq!”** deyir Atamız. Mənanı dərk etmək – Onun vurğunu olmaq deməkdir. Vurğunu olduğunu yaşatmaq istəyiylə əməldən əmələ can atırsan.

Sona qədər sarsılmaz İnamla getmək çətindir. Çünki gerçəklik, həyat şərtləri, adamların içindəki mənəmlilər əngəl ola bilər. Dəyişməyən Yoldur – Mütləqə İnam Yolu. Nə qədər ki ağılnla, ürəyinnlə bu Yolda addımlayacaqsan, o zaman Yolla doğmalaşacaq, Hünərlə vəhdətdə yaşayacaq, Amala layiq olacaqsan.

Ata Ruhü Ürəyimdədir!